

Ik ben ajacied.

Hoewel ik niet ben geboren in Amsterdam, heb ik me van jongs af aan verbonden gevoeld met deze prachtige stad. Mijn ouders zijn beide geboren en getogen Amsterdammers. Ik denk nog met veel plezier terug aan de lange autoritten naar opa en oma. Vanuit het hoge noorden via de afsluitdijk, Zaandam, door de Coentunnel, langs de Max Havelaar flats en uiteindelijk Osdorp. Op mijn vijftiende verhuisde ik naar Amsterdam op een zolderkamertje in Oud-Zuid vlakbij het Hoofddorpplein. Naast fantastische herinneringen heb ik er een stevig accent aan overgehouden als ik even niet oplet.

Amsterdam en Ajax, onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ik ken een paar Amsterdammers die voor een andere voetbalclub zijn, maar die zijn niet goed bij hun hoofd. Kijk, je kiest voor een bepaalde club omdat het gespeelde voetbal je aanspreekt, alhoewel ik me dat bij sommige clubs moeilijk kan voorstellen, maar dat terzijde. Je kunt ook voor een club zijn omdat het gevoel je aanspreekt. Ik heb het niet over de bravoure en de arrogantie waar Ajax zogenaamd voor staat. Laatst was ik op een familiefestje, een samenkomst van Ajacieden. Wij zijn kritisch, niet snel tevreden en altijd op zoek naar de fijne dingen in het leven, het liefst doorspekt met humor en een behoorlijke dosis sarcasme. Een flinke tijd geleden liep ik stage in een

ziekenhuis. Mijn stagebegeleidster was Feyenoorder en een ijskonijn. Maar het kon nog erger. Op mijn eerste werkdag deelde ze me mee dat Ajacieden en sowieso Amsterdammers per definitie geen leuke mensen zijn. Het is tussen ons overigens nooit meer goed gekomen en heb vanzelfsprekend mijn stage niet gehaald.

Dit weekend stond in het teken van Utrecht – Ajax. Wij hebben het daar in de Galgenwaard traditioneel erg lastig, maar gold dat ook niet voor wedstrijden in Kerkrade, die in een week tijd wel twee keer aan de kant werd geschoven? Op eredivisie live toonden ze een interview met huurling Rodney Sneijder. Inderdaad broertje van, die door zijn uitspraken een eventuele terugkeer in de Arena voor volgend seizoen lijkt te bemoeilijken. Ik snap sowieso niet dat je voor een club wilt spelen waar je eigen moeder slechts een paar jaar geleden werd uitgemaakt voor het oudste beroep ter wereld, maar hij maakt op mij dan ook niet zo'n snuggere indruk.

Ik had er dus wel vertrouwen in en ging er eens

lekker voor liggen. Het konijn was al naast me komen zitten, want zij is immers ook voor Ajax. Binnen no time stonden we 1-0 voor. Echter, in een oogwenk kwam Utrecht langszij. Jantje Vertonghen wat is er toch met je aan de hand? Zit jij met je hoofd al bij een buitenlandse transfer? Als je zo door blijft ballen wil alleen vierdeklasser FC Puta in Spanje je misschien hebben. Toch bleef Ajax rustig, bleef het voorin aardig voetballen en dat resulteerde voor rust in twee goals.

En toen ging het mis. Goed mis! In een tijdsbestek van enkele luttele minuten na rust werd de wedstrijd zo weggegeven. *Hier alsjeblieft, wij willen niet winnen vandaag, hier heb je drie punten, doe er maar wat mee.* Tsja, en daar zit je dan met je konijn. Terwijl ik met open mond vol ongeloof zat te kijken, had zij ergens tussen de vijfde en zesde goal van Utrecht op het bed geplast. Blijkbaar haar manier van frustraties uiten. Ik wil oogstrelende combinaties zien, een onderscheidend Ajax met een eigen identiteit. En dan bedoel ik niet die driehoekjes met de eigen keeper Vermeer met als resultaat twee goals tegen en bijna een derde. Ik vind Kenneth een sympathieke kerel en een prima lijnkeeper, maar ik vrees het ergste. Dan kunnen we beter Eriksen op

goal zetten, die kan de bal nog naar iemand in een zelfde shirtje spelen.

Utrecht – Ajax werd uiteindelijk 6-4. Het lijkt wel tennis, wanneer is de tweede set? Er zijn van die momenten in je leven, dat als je van tevoren zou weten dat het zo zou aflopen, je je tijd anders zou besteden. Helaas was deze middag zo'n moment..